

Daniel Kitabı - Numara Yüz Yirmi Beş

Peygamberlik açısından önemi ortaya çıkarmak: Daniel 11:40'ı çözümlmek ve bunun modern Hristiyanlık için sonuçları

Jeff Pippenger
2024-03-09

Daniel 11'in 40. ayeti son zamanda başlar, fakat ayet iki ayrı son zamanı tanımlar ve bu nedenle peygamberlik öğrencisinin ilk son zamanı ikinci son zamanla eşleştirmesine imkan verir. Bu uygulama yapıldığında, 1798'de başlayan Millerci tarih çizgisi, 1989'daki Amerika Birleşik Devletleri tarihine paralel gider. İki çizgi, Vahiy'in on üçüncü bölümündeki yeryüzünden çıkan canavarın gerçek Protestan boynuzunun çizgisini ve Cumhuriyetçi boynuzunun çizgisini tanımlar. Her iki çizgi de 1798'deki son zamanda başlar ve 1989'daki son zaman, ayette mühürleri açılan hakikatin işaret taşlarını yalnızca tamamlar ve onlara ikinci bir tanıklık sağlar.

Üçüncü meleğin hareketi 22 Ekim 1844'te geldi, ancak 1856'dan 1863'e kadar süren yedi yıllık isyan nedeniyle ertelendi. Üçüncü meleğin gelişi 11 Eylül 2001'de tekrarlandı. 1863, eski İsrail'in Kadeş'teki ilk kampı ve on casusun isyanı ile temsil edildi; 11 Eylül 2001 ise eski İsrail'in Kadeş'teki son kampı ve Musa'nın isyanı ile temsil edildi. 1863'teki isyan, Kadeş'teki ilk isyanı temsil ediyordu; bu da çölde ölüm hükmüyle sonuçlandı. 11 Eylül 2001'deki isyan, Kadeş'teki son isyanı temsil ediyordu; bu da Laodikya Adventizmi'nin liderliğinin ölümüne yol açtı.

11 Ağustos 1840'taki meleğin inişi, 1840-1844 hareketini başlattı; Sister White'ın Tanrı'nın gücünün görkemli bir tezahürü diye adlandırdığı bu hareketi başlatan o iniş, 11 Eylül 2001'i tipolojik olarak önceden simgeledi ve Tanrı'nın gücünün görkemli bir tezahürüne işaret etti.

Üçüncü meleğin mesajının ilanına katılan melek yüceliğiyle bütün yeryüzünü aydınlatacaktır. Burada, dünya çapında bir kapsam ve olağanüstü güçte bir iş önceden haber verilmektedir. 1840-44 yıllarındaki Advent hareketi Tanrı'nın gücünün görkemli bir tezahürüydü; birinci meleğin mesajı dünyadaki her misyon istasyonuna ulaştırıldı ve bazı ülkelerde, on altıncı yüzyıldaki Reform'dan bu yana herhangi bir diyarda tanık olunan en büyük dinsel ilgi görüldü; fakat bunların hepsini, üçüncü meleğin son uyarısı altında gerçekleşecek kudretli hareket aşacaktır. Büyük Mücadele, 611.

Üçüncü meleğin 22 Ekim 1844'teki ilk gelişi (ilk Kadeş), işi tamamlamak içindi, ancak Tanrı'nın halkı yeni bir önder seçmeyi ve Mısır'a geri dönmeyi tercih etti. 1863'e geldiğinde ise, Tanrı'nın Eriha'nın surlarını yıkma işine katılmak yerine, "Eriha'yı yeniden inşa etmişlerdi". Bu nedenle lanetlendiler ve çölde ölümle cezalandırıldılar.

Yeşu o zaman onlara ant verdirerek şöyle dedi: Rab'bin huzurunda lanetli olsun, kalkıp bu Eriha kentini kuran kişi; temelini ilk oğlunun canı pahasına atacak ve kapılarını en küçük oğlunun canı pahasına takacaktır. Yeşu 6:26.

İlk Kadeş'te Yeşu ve Kaleb'in mesajını reddeden eski İsrail'de olduğu gibi, modern İsrail'in ilk Kadeş'teki (1863) isyanı onların üzerine Yeşu'nun lanetini getirdi. Üçüncü melek 11 Eylül

2001'de (son Kadeş) geri döndüğünde, Tanrı'nın Eriha'yı ve surlarını yıkmasından önce yapılacak son iş başladı.

22 Ekim 1844, üçüncü meleğin gelişini ve böylece son günlerde yakında gelecek olan Pazar gününün gelişini işaret eder. 1863, 22 Ekim 1844'te başlayan üçüncü meleğin sınama döneminin sonunu işaret eder. Bu nedenle 1863, yakında gelecek Pazar günü yasasının bir simgesidir; çünkü İsa her zaman sonu başlangıçla gösterir. 1863'te ulus iki sınıfa bölündü ve aynı şekilde Pazar günü yasası sırasında da iki sınıf ortaya çıkacaktır.

Millerit tarihindeki üçüncü meleğin sınama dönemi 1844'te başladı ve 1863'te sona erdi; başlangıç da bitiş de son günlerin Pazar Yasası ile işaretlendi. Başlangıç (1844) ile bitiş (1863) arasındaki tarihte, Millerit hareketinin isyanı (1856) yer alır. Böylece dönem "Hakikat"ın damgasını taşır. 11 Eylül 2001'de Kadeş'e ikinci kez dönüş, üçüncü meleğin sınama sürecinin başlangıcını işaretler; bu süreç, 1863'te tip olarak gösterildiği üzere, yakında gelecek Pazar Yasası'nda sonuçlanır.

O Pazar yasasından, insanlık için deneme süresi sona erinceye kadar, Eriha ve surları, o tarihte temsil edilen Babil'in fahişesine yönelik icra niteliğindeki yargıyla uyum içinde yerle bir edilecektir. Kırkıncı ayet 1798'de başlar ve kırk birinci ayette yakında gelecek Pazar yasasıyla sonuçlanır. 1798'deki sonun zamanı, Tanrı'nın kilisesinin iç hattını temsil eder; ilk meleğin mesajının hareketindeki Milleritlerle başlayıp üçüncü meleğin mesajının hareketine ve yüz kırk dört bine kadar uzanır. Hepsisi tek bir ayette.

1798'de Güney Kralı'nın yükselişiyle başlayan Kuzey Kralı ile Güney Kralı arasındaki savaş, Kutsal Kitap peygamberliğindeki beşinci ve altıncı krallıkların ittifakı tarafından Güney Kralı'nın yenilgiye uğratılmasıyla 1989'da sonuca bağlandı. 1798'de başlayan Kuzey Kralı ile Güney Kralı'nın savaşı, Milleritler tarafından Roma'ya karşı bir savaş olarak görüldü; onlar bunu putperestlik ve papalık şeklindeki iki yıkıcı güçten ibaret sayıyorlardı. Savaş 1989'da sona erdiğinde, üç yıkıcı gücün tamamı işin içindeydi ve bu, söz konusu üç gücün dünyayı Armagedon'a götürmesini konu alan peygamberliksel tasvirin başlangıcını işaret etti; Armagedon, Daniel 11:45'te coğrafi olarak temsil edilir.

Kırktan kırk beşe kadar olan ayetler, üç gücün papayı denizlerle görkemli kutsal dağ arasında sonuna götürmesindeki peygamberî dinamikleri belirler. Doğru anlaşıldığında, kırk birinci ayette temsil edilen peygamberî tarih, kırk birinci ile kırk dördüncü ayetleri kapsar.

Bu nedenle, 1989'daki zamanın sonundan başlayıp, ikinci bir tanık olarak 1798'i de dahil ederek ve güney kralı ile kuzey kralı arasındaki savaşın başlangıcını ve sonunu belirleyerek, kırk birden kırk dörde kadar olan ayetler ölümcül yarası iyileşmiş bir papalığın üçlü birliğini tanımlar; kırk beşinci ayet ise onun sonunun geldiği noktadır. Ayetler, bu bakış açısından ele alındığında, Vahiy kitabındaki yedi mühür ile yedi kilise arasındaki ilişkiyle de temsil edildiği üzere, Tanrı'nın kilisesinin dışındaki bir tarihi sunar.

1798'in temsil ettiği peygamberlik çizgisi öncelikle araştırmacı yargıyı temsil eder; aynı noktadan 1989'da başlayan çizgi ise öncelikle icrai yargıyı temsil eder. 1798, öncelikle antlaşmanın

habercisinin yolunu hazırlayan habercinin hizmetini vurgular; 1989 ise öncelikle İlyas habercisinin hizmetini vurgular.

Daniel Kitabı'nın mührünün açıldığı 1798 yılından itibaren, Mesih'in halkını tanrısallık ile insanlığın kalıcı birleşmesini gerçekleştiren bir antlaşma ilişkisine götürdüğü peygamberlik tarihine ilişkin bilgi artışı yaşanmıştır. O son gün antlaşması Kutsal Yazılar'da defalarca belirtilir.

İşte, günler geliyor, diyor Rab: İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla yeni bir antlaşma yapacağım. Onları Mısır ülkesinden çıkarmak için ellerinden tuttuğum gün atalarıyla yaptığım antlaşma gibi değil; o antlaşmayı bozdular, oysa ben onlara koca idim, diyor Rab. Ama İsrail halkıyla yapacağım antlaşma şu olacak: O günlerden sonra, diyor Rab, yasamı onların içlerine koyacağım ve onu yüreklerine yazacağım; onların Tanrısı olacağım ve onlar da benim halkım olacaklar. Artık hiç kimse komşusuna ve hiç kimse kardeşine, “Rab’bi tanıyın” diyerek öğretmeyecek; çünkü küçüğünden büyüğüne hepsi beni tanıyacak, diyor Rab; çünkü suçlarını bağışlayacağım ve günahlarını artık anmayacağım. Yeremya 31:31-34.

Bütün peygamberler son günleri işaret eder ve peygamberlikteki "son günler" ifadesi, yargı dönemini temsil eder. Birinci melek, sonun zamanında 1798'de, 1844'te yargının açılacağını ilan etmek üzere geldi; bu da aynı zamanda son günlerin gelişidir. Son günler, Yeremya'nın gelecek "günler" diye adlandırdığı zamandır; Tanrı'nın halkının "suçunu" "bağışlayacağı" ve "günahlarını artık anmayacağı" zaman. Bu iş, "son günler" sırasında, Mesih tarafından, asıl Kefaret Günü'nde Başkahin olarak yerine getirilir.

Eğer Millerci Adventizm, 22 Ekim 1844'te gelen üçüncü meleğin artan ışığında imanla yürümeye devam etseydi, İsa'yla birlikte ebedî yurtlarında çoktan olurlardı. Yeremya “o günlerden sonra” dediğinde bunu kasteder. “O günler”, 1844'e götüren ve 1844'te sona eren peygamberlik dönemleridir. Onlar, Daniel kitabının on ikinci bölümünün atıfta bulunduğu “günler”dir.

Ama sen, son gelinceye dek yoluna devam et; çünkü dinleneceksin ve günlerin sonunda payına düşen yerde duracaksın. Daniel 12:13.

“Günlerin sonunda” ya da Yeremya'nın dediği gibi “o günlerden sonra” Mesih, halkının içlerine yasasını koymayı ve yasasını yüreklerine yazmayı amaçladı. Buradaki “içler” daha düşük tabiatı, Pavlus'un “beden” diye adlandırdığı şeyi; “yürek” ise daha yüksek tabiatı ifade eder. Antlaşma, halkına iman ettiklerinde yeni bir zihin, İkinci Geliş'te ise yeni bir beden vermeyi vaat eder. İnsan, Tanrı'nın suretinde yaratılmış olan ve hem daha yüksek hem de daha düşük bir tabiatla yaratılmış olan Adem'le birlikte düştü. Mesih'in antlaşması, ikili tabiata sahip insanlığı günahın lanetinden kurtarmaktır.

Bu yeryüzünün tarihinin son günlerinde, Tanrı'nın buyruklarına uyan halkıyla yaptığı antlaşma yenilenecektir. “O gün onlar için kırım hayvanlarıyla, göğün kuşlarıyla ve yerin sürünenleriyle bir antlaşma yapacağım; yayı, kılıcı ve savaşı yeryüzünden ortadan kaldıracağım ve güven içinde yatmalarını sağlayacağım. Seni sonsuza dek kendime nişanlayacağım; evet, seni doğrulukta, adalette, sevgiyle ve merhametle kendime nişanlayacağım. Seni sadakatle de kendime nişanlayacağım; ve Rab’bi tanıyacaksın.”

'Rab şöyle diyor: O gün ben cevap vereceğim; göklere cevap vereceğim ve onlar da yeryüzüne cevap verecek; yeryüzü de tahıla, şaraba ve yağa cevap verecek; onlar da Yizreel'e cevap verecekler. Onu kendim için yeryüzünde ekeceğim; merhamet bulmamış olana merhamet edeceğim; halkım olmayanlara, "Halkımsınız" diyeceğim; onlar da, "Sen benim Tanrısın" diyecekler.' Hoşea 2:14-23.

'O gün, . . . İsrail'in kalanı ve Yakup'un evinden kaçıp kurtulanlar, . . . İsrail'in Kutsalı olan Rab'be sadakatle dayanacak.' Yeşaya 10:20. 'Her ulustan, her oymaktan, her dilden ve her halktan' kişiler, 'Tanrı'dan korkun ve O'na yücelik verin; çünkü O'nun yargı saati geldi' mesajına sevinçle karşılık verecekler. Onları bu dünyaya bağlayan her puttan yüz çevirecekler ve 'göğü, yeri, denizi ve suların pınarlarını yaratana' tapınacaklar. Her türlü bağdan kendilerini kurtaracak ve dünyanın önünde Tanrı'nın merhametinin anıtları olarak duracaklar. İlahi her buyruğa itaat eden bu kişiler, melekler ve insanlar tarafından 'Tanrı'nın buyruklarını tutan ve İsa'ya olan imana sahip olanlar' olarak tanınacaklar. Vahiy 14:6-7, 12.

"İşte, günler geliyor, diyor Rab, saban süren biçiciyi yetiştirecek, üzüm çiğneyen de tohum ekeni; ve dağlar tatlı şarap damlatacak, ve bütün tepeler eriyecek. Ve İsrail halkımı sürgünden geri döndürecek, ve viran şehirleri yeniden kuracak ve onlarda oturacaklar; ve bağlar dikecek ve şarabını içecekler; ayrıca bahçeler yapacak ve meyvelerini yiyecekler. Ve onları kendi topraklarına dikeceğim, ve kendilerine verdiğim topraklardan artık sökülüp çıkarılmayacaklar, diyor Rab, Tanrın. Amos 9:13-15." Review and Herald, 26 Şubat 1914.

Yeremya "o günlerden sonra" dediğinde, Mesih'in tapınağına onu temizlemek için ansızın gelmesiyle temsil edilen işten önce gelen "günler", 1798 ve 1844'te sona eren peygamberlik dönemleriydi. Bu peygamberlik günlerinin (dönemlerinin) sonu, Mesih'in Millerci tapınağını inşa ettiği kırk altı yıllık dönemi belirledi ve O, 22 Ekim 1844'te ansızın geldiğinde, hizmetinin başında ve sonunda tapınağı temizlediğinde de yerine getirdiği Malaki kitabının üçüncü bölümünü yerine getiriyordu.

Tapınağı dünyanın alıcı ve satıcılarından arındırırken, İsa, yüreği günahın kirliliğinden—ruhu yozlaştıran dünyevi arzular, bencil tutkular ve kötü alışkanlıklardan—arındırma görevini ilan etti. Malaki 3:1-3 alıntılıdır. Çağların Arzusu, 161.

Ve "o günlerden sonra" Mesih, inşa ettiği tapınağı arındırmayı amaçladı; bu tapınak, halkının yüreklerini günahın kirinden arındırma işini—Yeremya'nın belirttiği gibi, yasasını yüreklerine ve içlerine yazmasını—temsil ediyordu.

Çünkü onlarda kusur bularak şöyle diyor: "İşte, günler geliyor," diyor Rab, "İsrail eviyle ve Yahuda eviyle yeni bir antlaşma yapacağım; Mısır diyarından çıkarmak için onları ellerinden tutup götürdüğüm gün atalarıyla yaptığım antlaşma gibi değil; çünkü antlaşmama sadık kalmadılar ve ben de onlara aldırmadım," diyor Rab. "Çünkü o günlerden sonra İsrail eviyle yapacağım antlaşma şudur," diyor Rab: "Yasalarımı akıllarına koyacağım ve onları yüreklerine yazacağım; ben onların Tanrısı olacağım ve onlar da benim halkım olacaklar." İbraniler 8:8-10.

"o günler" sözleri, 1798 ve 1844'te sona eren Daniel'in "günlerin sonu" ifadesiydi. Daniel 11'in kırkinci ayetinde, 1798'de başlayan Protestan boynuzunun hattı, yüz kırk dört bin ile kurulan antlaşma ilişkisini vurgulamaktadır. İbranice "lot" kelimesi, kişinin kaderini belirlemek için kullanılan küçük bir taşdır. Daniel'e, 1844'te yargının başlayacağı ve kaderinin belirleneceği "günlerin sonuna" kadar gidip dinlenmesi (ölümde) söylendi.

Ama sen, son gelinceye dek yoluna devam et; çünkü dinleneceksin ve günlerin sonunda payına düşen yerde duracaksın. Daniel 12:13.

"Günlerin sonunun" "günleri", 1844'te sona eren zamanla ilgili peygamberlikleri temsil eder; çünkü ondan sonra peygamberlik zamanı artık olmayacaktı. İsa'nın kendi mabedinde ani belirişi anlamına gelen marah görümü olan iki bin üç yüz yıl o zaman sona erdi ve son gazabın iki bin beş yüz yirmi yılı da sona erdi; tıpkı ilk gazabın günlerinin 1798'de zamanın sonunda sona ermiş olması gibi. Yeremya'nın sözünü ettiği "o günlerden sonra" ifadesi daha sonra Pavlus tarafından ele alındı. Pavlus, Yeremya'nın "o günlerden sonra" ifadesine iki kez atıfta bulunur; çünkü Pavlus yalnızca "o günlerden sonra" yürürlüğe konacak antlaşmayı ele almakla kalmaz, daha da önemlisi Mesih'in Başkâhin olarak yaptığı işi tanımlamaktadır.

Çünkü tek bir sunuyla kutsal kılınanları sonsuza dek yetkin kıldı. Bu konuda Kutsal Ruh da bize tanıklık eder; çünkü daha önce şöyle demiştir: 'Rab diyor ki: O günlerden sonra onlarla yapacağım antlaşma şudur: Yasalarımı onların yüreklerine koyacağım, onları zihinlerine yazacağım; ve günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım.' Şimdi, bunların bağışlandığı yerde artık günah için sunu gerekmez. Bu nedenle, kardeşler, İsa'nın kanıyla En Kutsal Yere girmeye cesaretimiz olduğuna göre, bizim için perde, yani kendi bedeni, aracılığıyla açtığı yeni ve yaşayan yoldan, ve Tanrı'nın evi üzerinde bir Başkâhinimiz olduğuna göre. İbraniler 10:14-21.

Mesih'in görünüşüne ilişkin marah görümüyle ilgili peygamberlik ile peygamberlik tarihine ilişkin chazon görümünün iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberliği arasında bağlantı kuran iki yüz yirmi yıl, insanlık ile ilahiyetin birleşimini temsil eden sembolik bir bağ aracılığıyla bu iki peygamberlik döneminin başlangıçlarını birbirine bağlar; bu, üçüncü meleğin hareketi sırasında gerçekleşen arınmada Mesih'in tamamladığı iştir ve yüz kırk dört binle yaptığı antlaşmayla sonuçlanır.

Tapınağın ayaklar altına alınmasını betimleyen chazon görümü, Aden Bahçesi'nde Adem'in isyanından beri günah tarafından ayaklar altına alınmış insanlığa dair görümdür; ve tapınağı eski hâline getirme ve arındırma yönündeki Mesih'in işini betimleyen marah görümü, her ikisi de 22 Ekim 1844'te yerine geldi. Tanrı'nın gazabına ilişkin, ordunun ve tapınağın ayaklar altına alınmasını temsil eden iki adet 2520 yıllık peygamberlik vardır.

Bu iki peygamberlik de, marah görümüyle yeniden ihya edilecek olan insanlığın ayaklar altına alınışını temsil eder. Tanrı'nın kendi halkına karşı o iki gazabı, düşmüş insanlık üzerindeki gazabı temsil eder; düşmüş insanlık ancak Mesih'in düşmüş tapınağı yeniden inşa edip arındırma işiyle kurtarılıp eski hâline getirilecektir.

İki öfke, insanlığın üst ve alt tabiatını temsil eder. Âdem'in düşüşünde, alt tabiat üst tabiat üzerinde üstünlüğü ele geçirdi ve Mesih'in insanlar için tasarısı, üst tabiatın alt tabiat üzerinde hüküm sürmesiydi. Âdem'in düşüşünde, üst tabiat alt tabiatın şehvetlerine yenik düştü ve Tanrı'nın

tasarısı tersine döndü. Kutsal Kitap'taki "dönüşüm" ile kastedilen budur. Dönüşmek, üst tabiatın alt tabiat üzerindeki egemen konumuna yeniden kavuşması demektir. Dönüşmek, tersine dönmek ya da altüst olmaktır.

Kuzey krallığına karşı ilk gazap, düşüşte yüksek tabiatı boyunduruk altına alan aşağı tabiata karşı duyulan gazaptı. Bu gazap önce geldi; çünkü Mesih kurtuluş işini ilk başladığı yerde ele aldı ve bu, aşağı tabiatın arzusu, yani iştah arzusu ile başlamıştı. Mesih işine kırk gün oruçla başladı.

"Mesih, kurtuluş planını başarıyla ilerletebilmek için insanı kurtarma işine tam da yıkımın başladığı yerde başlaması gerektiğini biliyordu. Adem, iştahın şımartılması yüzünden düştü. Tanrı'nın yasasına itaat etme yükümlülüğünü insana kavratmak için Mesih, kurtarma işine insanın bedensel alışkanlıklarını ıslah ederek başladı. Erdemdeki gerileme ve insanlığın yozlaşması esas olarak bozulmuş iştahın şımartılmasına bağlanabilir." Tanıklıklar, cilt 3, 486.

İkinci gazap, Kudüs'ün bulunduğu güney krallığıyla temsil edilen yüce tabiata karşıydı; Kudüs, Tanrı'nın adını yerleştirmek için seçtiği şehirdir. 22 Ekim 1844'te Mesih'in yapmayı niyet ettiği iş ve şimdi gerçekleştirmekte olduğu iş, Hezekiel'in iki değneğiyle temsil edilir.

Hezekiel'in iki asası sonsuza dek tek bir asada birleştirildiğinde, bu, Mesih'in halkının günahını sonsuza dek ortadan kaldırdığı antlaşmayı işaret eder ve insanın üst ve alt tabiatları uygun hiyerarşik düzene geri döner, insanlar da yeniden bütün olur. Dönüşmemiş halde, ilk gazapla temsil edilen insanın alt tabiatı, son gazapla temsil edilen insanın üst tabiatı üzerinde hüküm sürüyordu. Dolayısıyla, ilk gazap, coğrafi olarak güney krallığının "üstünde" bulunan kuzey krallığına karşıydı.

Marah ve chazon'un iki görümünü, tanrısallık ve insanlıkla, onların ortak başlangıçlarında birbirine bağlayan iki yüz yirmi yıl, Mesih üçüncü meleğin işini yüz kırk dört bin ile birlikte tamamladığında, her ikisini tek bir asada birleştirir. Bu, 1844'teki görünüşe dair kehanetle birleşen, güney krallığına karşı son gazabın kehanetidir; çünkü antlaşma iman edişte yeni bir zihin sağlar, fakat yeni beden (kuzey krallığı) ancak ikinci gelişte, bir göz açıp kapayıncaya kadar olan bir anda, yeniden tesis edilir.

Daniel 11'in kırkıncı ayeti, iki "son zaman"ı da tanımlar ve bunu yaparken Vahiy on üçüncü bölümdeki yeryüzü canavarının tarihi boyunca peygamberlik tarihinin içsel ve dışsal bir çizgisini vurgular. Ayette mührü açılan gerçekler, Mesih'in kendi halkı içinde tanımlamak ve gerçekleştirmek için geldiği hakikatin hem içsel hem de dışsal çizgilerini temsil eder. İnsanlığın ilahiyetle birleştiğinde günah işlemediği gerçeği, bilginin mührünün açılmasının etkisiyle bağlantılı olan ışıktaki temsil edilir ve Tanrı'nın halkının son günlerdeki içsel gerçeğini ifade eder. Dünyayı Armagedon'a götüren güçler arasındaki savaşın temsil ettiği ışık ise, Tanrı'nın halkının son günlerdeki dışsal gerçeğidir.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

RAB'bin sözü yine bana geldi: "Ayrıca sen, insan oğlu, kendine bir çubuk al ve üzerine şunu yaz: 'Yahuda için ve onunla birlikte olan İsrailoğulları için.' Sonra başka bir çubuk daha al ve üzerine şunu yaz: 'Yusuf için—Efrayim'in çubuğu—ve onunla birlikte olan bütün İsrail halkı

için.' Sonra onları birbirine, tek bir çubuk olacak şekilde birleştir; senin elinde tek olacaklar. Halkının çocukları sana, 'Bunlarla ne demek istediğini bize göstermeyecek misin?' diye konuştuklarında onlara de ki: 'Egemen RAB şöyle diyor: İşte, Efrayim'in elindeki Yusuf'un çubuğunu ve onunla birlikte olan İsrail oymaklarını alacağım; onları onunla, yani Yahuda'nın çubuğuyla bir araya koyacağım ve onları tek bir çubuk yapacağım; benim elimde tek olacaklar. Üzerine yazdığın çubuklar ise, gözlerinin önünde senin elinde olacak.' Onlara yine de ki: 'Egemen RAB şöyle diyor: İşte, İsrailoğullarını gittikleri uluslar arasından alacağım; onları her yandan toplayacak ve kendi topraklarına getireceğim. Onları İsrail dağlarında ülkede tek bir ulus yapacağım; hepsinin üzerinde tek bir kral hüküm sürecek. Artık iki ulus olmayacaklar, bir daha asla iki krallığa bölünmeyecekler. Artık putlarıyla, iğrenç şeyleriyle ya da herhangi bir suçlarıyla kendilerini kirletmeyecekler; ama günah işledikleri bütün yaşadıkları yerlerden onları kurtaracağım ve onları arındıracağım. Böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım. Kulum Davut üzerlerinde kral olacak; hepsinin tek bir çobanı olacak. Yargılarımda yürüyecek, kurallarımı gözetecek ve onları yerine getirecekler. Atalarınızın yaşadığı, kulum Yakup'a verdiğim ülkede yaşayacaklar; onlar, çocukları ve torunları orada sonsuza dek yaşayacaklar; kulum Davut da sonsuza dek onların önderi olacak. Onlarla bir esenlik antlaşması da yapacağım; bu onlarla sonsuz bir antlaşma olacak. Onları yerleştirip çoğaltacağım ve tapınağımı sonsuza dek aralarında kuracağım. Konutum da onlarla birlikte olacak; evet, ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Tapınağım sonsuza dek aralarında olduğunda, ben RAB'bin İsrail'i kutsal kıldığımı uluslar bilecek.'" Hezekiel 37:15-28.